

[N. Neergaard.]

steriets Budget, hvor Udgifterne er tiltaget i en saa kolossal Grad i Krigs- og ogsaa i Efterkrigstiden, at der dér vilde være et stort og frugtbart Oprydningsarbejde at gøre.

Skulde Forholdene stille sig saa ugunstigt, at Dækning ikke kan tilvejebringes gennem Besparelser, gennem en fornyet Gennemarbejdelse af de frie Bevillinger og Gennemarbejdelse af de Udgiftslove, som i det væsentlige bestemmer Udgifterne paa Finansloven, ja, saa vil vi ogsaa være villige til at gaa til Skatter paa Luksusvarer for at dække en eventuel Underbalance. Ogsaa dér vil Finansministeren finde os villige, naar vi bedre kan overskue Situationen. Men at gaa den Vej, Ministeren er gaaet, fortrinsvis og straks og uden Betingelse at slaa ned paa Statsindkomstskatten, der allerede er saa overordentlig høj og saa stærkt trykkende i disse Nedgangstider, det kan vi ikke være med til.

Der er ingen Tvivl om, at den Fremgangsmaade, man følger, med at dynde Skat paa Skat og Understøttelse paa Understøttelse er den skæbnesvangreste og den skadeligste, der kunde følges her i Landet, og den vil ganske sikkert baade paa den ene og den anden Maade forværre Krisen. Den Fremgangsmaade, der først og fremmest maa følges, og som man ogsaa har fulgt i andre Lande, maa være den at bringe de offentlige Udgifter i nogenlunde rimeligt Forhold til Erhvervslivets Stilling i Øjeblikket. Naar det danske Samfund kun tager omtrent Halvdelen ind af, hvad det har gjort i foregaaende Aar, er det en Umulighed, og Ministeren kan dynde saa mange Skatter paa, som han vil, og saa mange Understøttelser paa, som han vil, man kan ikke opretholde det i Længden, der maa finde en Tilpasning Sted af de offentlige Udgifter og af Erhvervslivets Byrder. Den anden Vej fører nedad, den fører til sidst i Afgrunden, hvis man bliver ved at følge den, og den fører saa meget sikrere i Afgrunden, naar man med saa haard Haand, som her anvendes, vil svække det allerede nødstedte Erhvervsliv ved en saa kolossal Skatteforøgelse som den, der her er Tale om.

Christmas Møller: Da Regeringen for nogen Tid siden fremsatte sit Forslag om midlertidig Krisehjælp til arbejdsløse, en Fortsættelse af den Lov, som blev gennemført i den høje Rigsdag den 17. og 19. Oktober, fremsatte vi Konservative, da dette Lovforslag var til første Behandling i dette høje Ting, Kravet om, at Finansministeren, inden vi kunde tage Stilling til dette Forslag

— og jeg kan i øvrigt i Dag godt tilføje: inden man kan tage Stilling til Regeringens samlede Politik —, skulde møde med en Finansplan, saaledes at man kunde have en samlet Oversigt over, hvad Regeringen mente, der vilde ske paa det økonomiske Omraade for Finanslovens Vedkommende. Jeg kan i Dag tilføje, at efter at Regeringen har givet Rigsdagen dog paa en Række Omraader, saaledes som det skete ved Forelæggelsen af disse Forslag, Oplysning om, hvad der er Regeringens Hensigt, tror jeg ogsaa man maa sige, hvad enten denne Debat skal føres ved denne Lejlighed, eller man fra den ene eller den anden Side foretrækker at føre den ved anden Lejlighed — jeg kunde i og for sig have ventet, at man havde faaet det store Opgør mellem den højtærede Finansminister og det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal om Kronen, thi det var ved den først givne Lejlighed dette gerne skulde finde Sted! —, men hvad enten man ønsker at føre denne Debat ved den ene eller den anden Lejlighed, saa er der for mig ikke den fjerneste Tvivl om, at samtlige Rigsdagens Partier vil være nødt til at tage ind i deres Overvejelse af den Stilling, de vil indtage, de 4 Tapper, kan jeg sige, de 4 store Lovforslag og store Spørgsmaal, om hvilke al politisk Interesse i Dag drejer sig her i Landet.

Naturligvis er det hele den økonomiske Situation og hvad dermed staar i Forbindelse; men det skiller sig jo ud i 4 store Spørgsmaal, som jeg gerne til Indledning vil nævne: Spørgsmaalet om Finansloven, Finanslovsforslagets Balance og de Skatter eller Besparelser eller eventuelt begge Dele, som maa gennemføres, for at dette kan opnaas; den Valutaordning eller rettere de Valutaordninger, som i det store og hele i Enighed er blevet gennemført her i Rigsdagen, hvor navnlig Valutaordningen af 30. Januar 1932 spiller en aldeles afgørende Rolle, og hvor naturligvis Spørgsmaalet om denne Lovgivnings Forlængelse og hele den Stilling, man indtager hertil, maa være afgørende bestemmende ogsaa for alle andre Afgørelser paa det økonomiske Omraade; Kriseforliget af 19. Oktober 1931, som var Hjælp til Landbruget og Hjælp til arbejdsløse, og som man nu gennem de Lovforslag, man her forelægger til Behandling, og de Forslag, som allerede ligger i Udvalg, foreslaar forlænget, forlænget paa en bestemt Maade, som jeg ikke er alt for tilfreds med — hvad jeg senere skal komme til —, men hvor naturligvis ogsaa Spørgsmaalet her maa ses paa Baggrund af hele Valutasituationen, hele den økonomiske Situation i